

کمیسون حقوق بشر اسلامی

نظارت داخلی بر حقوق بشر

کمیسون حقوق بشر اسلامی از اواخر سال گذشته سلسله هم‌اندیشی‌های علمی – پژوهشی را در موضوعات مختلف حقوق بشر برگزار کرد که این نشست‌ها در سال جاری با محورهای همچون «بررسی تشکل‌های مردم‌نهاد و غیردولتی (NGO)‌ها برای پیشبرد حقوق انسانی»، «حقوق بشر و شرکت‌های تجاری»، «حقوق سالمندان در موازین و رویه بین‌المللی و نظام حقوقی ایران»، «ارزیابی حقوق اقتصادی»، «حقوق اقلیت‌ها»، «حقوق جوانان»، «مبارزه با مواد مخدر و رعایت موازین حقوق بشر» و «بایسته‌های انتخابات عمومی از زاویه موازین حقوق بشر» برگزار خواهد شد. در اولین هم‌اندیشی سال ۸۵ که در ۳۰ اردیبهشت‌حول محور میراث فرهنگی و حقوق بشر برگزار شد اساتید و پژوهشگران، نمایندگان میراث فرهنگی و قوه قضائیه دیدگاه‌های خود را ارائه کردند. دومین هم‌اندیشی سال ۸۵ نیز در پایان خردادماه با موضوع «حق بر سلامت در موازین بین‌المللی حقوق بشر و نظام حقوق داخلی ایران» برگزار خواهد شد. بخش‌های مختلف کمیسون حقوق بشر اسلامی شامل کمیته علمی، نظارت‌های داخلی بر رعایت حقوق بشر، نظارت‌های خارجی بر رعایت حقوق بشر، پیگیری گزارشات مردمی و امور حقوقی، مشارکت‌های مردمی و شبکه داوطلبان حقوق بشر، کتابخانه و مرکز اسناد حقوق بشر اسلامی و انتشارات است که هر یک در حوزه فعالیت خود گزارش‌هایی را ارائه می‌کنند که عناوین آنها را در پایگاه اطلاع‌رسانی این کمیسون می‌توان جست.

■ **کمیته علمی**

کمیته علمی که مرکب از جمعی از اساتید برجسته حقوق کشور است از ابتدای سال ۸۵ مورد زیر را بررسی و نظریه‌ی حقوقی یا توصیه‌ای خود را بر اساس موازین حقوق انسانی اعلام کردند: ۱- بررسی استرداد لایحه حیرم خصوصی از مجلس توسط دولت و استدلال‌های حقوقی موافقین و مخالفین این اقدام. ۲- بررسی اولویت‌های پژوهشی کمیسون در ارتباط با پیامبر اسلام و حقوق بشر برای اجرا در سال جاری. ۳- بررسی طرح اعلام‌شده ۱۸۸ آیین دادرسی کیفری و الحاق و تبصره به آن. ۴- لایحه اصلاح قانون دیوان عدالت اداری و ایرادات شورای نگهبان. ۵- لایحه جامعه خدمات‌رسانی به اپثارگران. ۶- لایحه پولشویی.

■ **نظارت داخلی بر رعایت حقوق بشر**

از ابتدای سال ۸۵ بیست و شش موضوع برای بررسی میدانی و تهیه گزارش همه‌جانبه در حوزه نظارت‌های داخلی مشخص‌شده‌اند. گزارش برخی از آنها شامل عناوین ذیل تهیه و نهایی شده است و به زودی منتشر می‌شود: «وضعیت حمایت از زنان بی‌سرپرست در ایران»، «وضع سرگردانی ادعا شده در برخی گزارشات مربوط به دادگاه‌های خانواده در مورد برخی تحولات اخیر مربوط به حقوق پرستاران»، «طرح کاهش ساعت کار زنان».

■ **شبکه داوطلبان حقوق بشر**

از ابتدای سال اعضای افتخاری کمیسون در استان‌های مختلف فعالیت‌هایی داشته‌اند. در تهران اولین جلسه کاربردی گروه اول مدافعین حقوق بشر عضو کمیسون تشکیل شده و طی روزهای آینده جلسه کاربردی گروه دوم برگزار خواهد شد. در برخی استان‌ها نیز شعب استانی کمیسون فعال هستند که به طور مستمر فعالیت‌ها در همان استان برای پیشبرد حقوق انسانی و رفع مشکلات عملی انجام می‌شود. خبرنامه اعضای افتخاری کمیسون نیز به صورت ماهیانه تدوین و ارسال می‌شود که دوره جدید نشر خبرنامه از ابتدای سال ۸۵ آغاز شده است.

کمیته ملی حقوق بشردوستانه

تربیت معلمان کاوش حقوق بشردوستانه

بر اساس تصمیم کمیته تخصصی کاوش حقوق بشردوستانه متشکل از نمایندگان وزارت آموزش و پرورش، کمیته ملی حقوق بشردوستانه، سازمان جوانان و کمیته بین‌المللی صلیب سرخ دومین مرحله آزمایشی کاوش حقوق بشردوستانه در کشور، در تیرماه سال جاری برگزار خواهد شد. در این برنامه دبیران دبیرستان‌های مراکز چهار استان کشور (تهران، تبریز، مشهد و شیراز) توسط مدرسان ارشد کاوش حقوق بشردوستانه که سال گذشته دوره‌های آموزشی و بازآموزی کاوش حقوق بشردوستانه را با حضور اساتید مجرب بین‌المللی گذرانده‌اند، آموزش می‌بینند. طرح کاوش حقوق بشردوستانه که هدف آن آموزش حقوق بشردوستانه (به منظور پاسداشت حیات و کرامت انسان‌ها در زمان وقوع درگیری‌های مسلحانه) است با سازمان‌های ملی و بین‌المللی مذکور اجرا می‌شود. نمایندگان این سازمان‌ها در شهرستان‌های یادشده به همراه مدرسان ارشدی که قرار است در این دوره‌ها تدریس کنند، امروز در محل سالن اجتماعات جمعیت هلال احمر مرکزی برای هماهنگی‌های لازم با هم دیدار دارند. گفتنی است طبق طرح کاوش حقوق بشردوستانه (EHL) – که توسط کمیته بین‌المللی صلیب سرخ تدوین و تنظیم و در ۱۳۵ کشور جهان به اجرا نهاده شده است – آموزش حقوق بشردوستانه به نوجوانان ۱۸–۱۳ ساله از طریق استفاده از روش‌های تدریس کشفی است. در این طرح که با استفاده از روش‌های فعال و مشارکتی اجرا می‌شود، «اصول اساسی به منظور مهار خشونت و جلوگیری از ارتکاب جنایت‌های ضدبشری»، «تحقق صلح زودرس»، «آموزش ارزش‌های مشترک بین کشورها و تمدن‌های جهان» و همچنین قواعد حقوق بشردوستانه همانند «حیات و کرامت انسان‌ها در زمان وقوع درگیری‌های مسلحانه» آموزش داده می‌شود. همچنین موضوعاتی همچون «لزوم محدود کردن سلاح‌ها و روش‌های جنگی به منظور کاستن از رنج و آسیب‌های بهبود و غیرضروری»، «اصول تناسب، تفکیک بین اهداف و افراد نظامی و غیرنظامی»، «ضرورت‌های نظامی، انسان‌دوستی، محدودیت و حسن‌نیت و به‌طور کلی ادغام ارزش‌های اخلاقی و حقوقی در عملیات نظامی و هرگونه رویارویی خشونت‌بار دیگر» در برنامه آموزشی این دوره قرار دارند. دوج چنین برنامه‌ای در کتاب‌های درسی دانش‌آموزان در وهله نخست جزء تعهدات دولت در ترویج حقوق بشردوستانه بر اساس کنوانسیون‌های ژنو بوده و در گام بعدی، اقدام مثبت و سازنده‌ای در جهت ایجاد فرهنگ بشردوستی و احترام به کرامت انبای بشر است. نتایج ارزیابی نخستین مرحله کاوش حقوق بشردوستانه به مدرسان ارشد و آموزش ۴۰۰ دانش‌آموز پسر و دختر توسط ایشان در سال گذشته نشان‌دهنده تأثیر شگرف این برنامه بر رفتار و عملکرد دانش‌آموزان است. کاوش حقوق بشردوستانه برای نهادینه کردن اصول و قواعد دانش حقوق بشردوستانه در نوجوانان از روش آموزشی منحصر به فرد و جهانی بهره می‌جوید و در نتیجه در تمام کشورهایی که آن را در کتاب‌های درسی خود گنجانده‌اند با موفقیت روبه‌رو شده است.

برای توسعه، رعایت حقوق بشر و حقوق شهروندی

شاخص‌های عیدیه‌ای برشمرده‌اند. یکی از شاخص‌ها، چگونگی

وضعیت زندانیان و رفتار با آنان است. از سوی دیگر دامنه مسائل اجتماعی چنان پیچیده و گسترده است که به تجربه مسلم شده دولت‌ها به تنهایی و بدون بازی جامعه مدنی قادر به حل مشکلات

نیستند. نقش نظارتی نهادهای مدنی می‌تواند احساس مسئولیت و حمایت اجتماعی و احساس امنیت فردی و نیز انگیزه مشارکت و حسن تعلق اجتماعی و در یک کلام سرمایه اجتماعی را ارتقا بخشد. نهادهای مدنی مشارکت عمومی را افزایش داده و روحیه بی‌تفاوتی و احساس تنهایی و بدبینی افراد و در نتیجه افسردگی، خودمحوری و تنش‌ها و آسیب‌های ناشی از آن را می‌کاهد. علاوه بر این، نهادهای مدنی می‌توانند ناهنجاری‌ها و راحل‌هایی که از چشم مسئولان و مدیران معمولاً پنهان می‌مانند آشکار سازند و زبان مردم برای بیان نارسایی‌ها شده و چشم مسئولان را به روی حقایق متکرم‌مانده بگشایند. انجمن دفاع از حقوق زندانیان در راستای نقش‌نظارتی خود انتشار گزارش سالانه درباره وضعیت زندانیان و زندان‌ها از مهم‌ترین مسئولیت‌های انجمن به‌شمار می‌آید. که مسئولیت اجرای آن بر عهده کمیته رفاهی، بهداشتی، درمانی انجمن بوده و سایر کمیته‌های انجمن موظف به همکاری در تهیه آن هستند. انجمن دفاع از حقوق زندانیان نخست در سال‌های ۸۳ و ۸۴ گزارشات موردی وضعیت زندانیان و زندان‌های کشور را به‌مثابه پیش‌درآمد گزارش جامع سالیانه انتشار داد. این گزارش‌ها در سلسله‌مسئله‌های موضوعی انجمن ارائه شد. در سمینار مربوط به تغذیه زندانیان در کنار مباحث نظری و حقوقی، گزارش وضع تغذیه در زندان‌ها ارائه گردید و در نشست‌های بعدی به همان ترتیب گزارش‌های بهداشت و درمان، مرخصی و ملاقات، وضعیت فرهنگی و اشتغال ارائه شد. از این رو شاید بتوان گفت آنچه در زیر می‌آید نخستین گزارش انجمن است اما می‌توان گفت «نخستین گزارش جامع سالیانه درباره وضع زندانیان و زندان‌های کشور» است که کوشش‌ها با اسلوب «تحقیقی»، «استنادی»، «حقوقی» و رویکرد «اصلاحی» تدوین و تنظیم گردد. منابع این گزارش عبارتند از زندانیان، خانواده‌های زندان‌ها، وکلا، برخی زندانیان با کارت‌کنان زندان‌ها، مطبوعات، سایت‌ها (واژه‌جمله سایت سازمان زندان‌ها و اقدامات تأمینی و تربیتی کشور) و در یک مورد بازپرسی غیررسمی. بدون شک در صورتی که قوه قضائیه همانگونه که گهگاه به نهاده‌ا و سازمان‌های بین‌المللی بارها اجازه بازپرسی از زندان‌های کشور را داده است، به نهادهای مدنی شناخته‌شده داخلی نیز اجازه بازپرس از زندان‌ها را می‌داد، چه‌سنا شرایط زندانیان سریع‌تر بهبود می‌یافت و بازتاب داخلی و جهانی مثبت، سازنده و امیدبخش‌تری داشت. زیرا بازپرسیدکنان، شهروندان شناخته شده همین کشور و در پیگیری و رفع نواقص، مشکلات جاری زندان‌ها فعال‌تر و کوشاتر و برانگیزتر هستند. از آنجایی که امکان بازپرس مستقیم از زندان‌ها و تهیه گزارش‌های جداگانه درباره وضعیت هر زندان به تفکیک وضع تغذیه، مرخصی، ملاقات، چشم‌پند، مستندت، اشتغال، امکانات فرهنگی، وثیقه و… میسر نبوده، ناگزیر گزارش انجمن دفاع از حقوق زندانیان درباره مجموع زندان‌های کشور به تفکیک همان موضوعات تنظیم شده است. براساس گزارش‌هایی که درباره برخی از مسائل در برخی از زندان‌ها مانند اوین (تهران)، رجایی‌شهر (کرج)، قزل‌حصار (کرج)، خورین (ورامین)، زندان مشهد، عادل‌آباد (شیراز)، زندان سنندج و زندان بندرعباس دریافت شد، مبادرت به تهیه گزارش شده است.

■

۱- **گزارش وضعیت بازداشت**

در اصل ۳۲قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران آمده است: «هیچ‌کس را نمی‌توان دستگیر کرد مگر به حکم و ترتیبی که قانون معین می‌کند. در صورت بازداشت، موضوع اتهام باید با ذکر دلایل بلافاصله کتبا به متهم ابلاغ و تنظیم‌مرد در حداکثر طرف مدت بیست و چهار ساعت پرونده مقدماتی به مراجع صالحه قضایی ارسال و مقدمات محاکمه، در اسرع وقت فراهم شود. متخلف از این اصل طبق قانون مجازات می‌شود. همچنین در ماده ۱۱۲ در قانون آیین دادرسی مجازات آمده است: «احضار متهم به وسیله احضارنامه به عمل می‌آید. احضارنامه در دو نسخه فرستاده می‌شود، یک نسخه را متهم گرفته و نسخه دیگر را امضا کرده به مامور احضار می‌کند و در ماده ۱۱۳ می‌گوید: «در احضارنامه اسم و شهرت احضارشده و تاریخ و علت احضار و محل حضور و نتیجه عدم حضور باید قید شود.» یکی از معاذیر عدم ارسال احضاربه در همین ماده این است که گاه محل اقامت یا شغل و کسب متهم معین نبوده و اقدامات قاضی برای دستیابی به متهم به نتیجه نرسیده باشد. پس از طی همه این مراحل اگر چاره‌ای جز جلب باقی نبود، طبق ماده ۱۲۱ باید جلب متهم به استثنای موارد فوری، در روز به عمل آید. موادنهم اعلامیه جهانی حقوق بشر و کنوانسیون بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی نیز می‌گوید: «احدن را نمی‌توان خودسرانه توقیف، جیس یا تبعید کرد.»

■ ۱-۱ – **بازداشت بدون رعایت ضوابط قانونی**

بازداشت بدون احضاربه می‌تواند امنیت شهروندان را به خطر افکند و چنانچه مطبوعات ایران بارها خبر داده‌اند این قبیل بازداشت‌ها موجب شده است آدم‌ریایان با سوءاستفاده از این شیوه از طریق استفاده از کارت‌های جعلی و با لباس ماموران انتظامی اقدام به ربودن افراد و اخذی از آنها کنند که در مواردی منجر به آسیب‌های جانی و نیز خسارات مالی و حیثیتی شده است. گرچه این قبیل بازداشت‌ها کاهشی یافته است؛ اما هنوز موارد و مصادیقی از آن مشاهده می‌شود. آخرین نمونه آن در اواخر سال ۱۳۸۴ مربوط به دانشجویی است که پس از دو روز تعقیب و مراقبت در مسیر خانه و محل کار اسرانجام او را در تاریخ پنجشنبه ۲۷ بهمن ۸۴ شانه در خیابان با متوقف کردن اتومبیلش بازداشت می‌شود. در مواردی نیز متهم به‌رغم داشتن اتهام سبک و توان پرداخت وثیقه یا تکفالت بازداشت شده است. از جمله بازداشت زندانی ضبایی‌پور به خاطر چهارصد هزار تومان بدهی که پس از یک هفته با سقوط از طبقه سوم تخت به کما رفت و در اوایل سال ۸۴ جان باخت. (شرق ۳۱ و ۳۰ فروردین ۸۴)

■ ۱-۲ – **لزوم اطلاع‌رسانی درباره بازداشت**

از نظر موازین حقوق بشر و قوانین داخلی باید به محض اینکه فردی بازداشت می‌شود بتواند با خانواده خود تماس گرفته و آنان را از موقعیت خویش مطلع سازد. این در حالی است که در مواردی زندانی پس از بازداشت، در روز بعد یا روزهای بعد تروانسته است به خانواده خود اطلاع دهد و در این فاصله موجبات نگارنی و فشار روحی، روانی برای خانواده بی‌اطلاع از وضعیت فرد بازداشت شده است.

■ ۱-۳ – **طولانی بودن دوران بازداشت موقت و انفرادی**

مطابق اسناد بین‌المللی و قوانین داخلی رسیدگی به وضعیت افراد بازداشت‌شده باید در اسرع زمان ممکن صورت پذیرد. این در حالی است که بالاتکلفی از بدترین مسائل زندان‌ها است. بعضاً زندانیان مدت‌های مدیدی را در بازداشتگاه‌های موقت گذرانده‌اند.

■ ۱-۴ – **عدم امکان وصول وکیل**

براساس اطلاع‌اصل ۳۵ قانون اساسی و بند ۳ قانون حقوق شهروندی حضور وکیل در کلیه مراحل بازپرسی و محاکمه ضروری است. طبق مقررات بین‌المللی حقوق بشر حق دسترسی به وکیل باید شامل حق گفت‌وگوی خصوصی با او باشد و در همه بازجویی‌هایی که توسط پلیس از افراد انجام می‌شود وکیل نیز حضور

بخشینه ها منتشر می شود

گزارش سالانه انجمن دفاع از حقوق زندانیان

وضعیت زندان‌های کشور در سال ۱۳۸۴

داشته باشد. برخی از افراد به دلیل عدم تمکن مالی برای داشتن وکیل و بدون وکیل محاکمه شده‌اند. گرچه در

جرایم سنگین برای افراد فاقد توانایی مالی، وکیل تسخیری توسط دادگاه برای متهم تعیین می‌شود. در مورد زندانیان مالی، در صورت برخورداری از تمکن مالی، تنها در زمان ارائه پرونده به دادگاه مسئله حق داشتن وکیل مطرح می‌شود و با وجود وکلائی معاضدت‌وی داوطلب (معرفی شده از سوی نهادهای مدنی مانند انجمن دفاع که به رایگان به وکالت می‌پردازند) اجازه دفاع با حتی حضور وکیل در مرحله بازپرسی و تحقیقات مقدماتی داده نمی‌شود. در حالی که دقیقاً مانند پرونده در همین مرحله شکل می‌گیرد. حضور وکیل در این مرحله ضروری‌تر از سایر مراحل است و عدم حضور وکیل ناقض فلسفه پذیرش وکالت است. در مورد زندانی دیگری که قبلاً بدان اشاره شد مسئله عدم حق برخورداری از وکیل نیز طی ۱۴ ماه بازداشت برای فردی غیرسیاسی نیز مشاهده شده است.

■ ۲- **رفتار با زندانیان**

آنچه در این بخش مورد توجه است شرایط و وضعیت زندانیان و زندان‌ها پس از بازداشت است. نظارت بر شرایط حبس به دلایل محرومیت فرد زندانی از آزادی، وابستگی کامل امنیت و امکانات زندانی به مسئولین و زندانیان و قرار گرفتن زندانیان در معرض خطر سوءرفتار و حتی شکنجه از اهمیت بسیار برخوردار است. از سوی دیگر نظارت بر شرایط حبس به عنوان بخش لازمی از سیستم حقوق از کلیه افراد محروم از آزادی در سطح ملی کاری عظیم است که مستلزم برخورداری از امکانات قابل توجه است. به‌رغم همه این مشکلات، هدف از تهیه این گزارش نظارت بر شرایط حبس در کلیه مراحل و تمامی شرایط و برای کلیه افراد محروم از آزادی فاغ از جنسیت، قومیت، مذهب، سن و نوع محرومیت و از آزادی و سراسر ایران است. مکان‌های حبس همواره احتمال بروز مخاطرات سوءرفتار با زندانیان را پدید می‌آورد. در نتیجه نظارت بر بخش‌های مختلف نگهداری زندانیان و نحوه رفتار با آنها توسط ناظران بسیار مهم و ضروری است. اما گزارشات رسیده به انجمن نشان‌دهنده مواردی نقض در این اصول بدیهی است.

■ ۲-۱ – **بازجویی**

در قانون احترام به آزادی‌های مشروع و حفظ حقوق شهروندی آمده است: «از تاریخ تصویب این قانون، کلیه محاکم عمومی، انقلاب و نظامی دادسراها و ضابطان قوه قضائیه مکلفند در انجام وظایف قانونی خویش موارد ذیل را به دقت رعایت و اجرا کنند. متخلفین به مجازات مندرج در قوانین موضوعه محکوم خواهند شد.» در بند ۶ و ۷ این قانون چنین پیش‌بینی شده است: ۶ – در جریان دستگیری و بازجویی با استیلا و تحقیر و استخفاف به آنان افراد نظیر بستن چشم و سایر اعضا، تحقیر و استخفاف به آنان اجتناب نشود. ۷ – بازجویان و ماموران تحقیق از پوشاندن صورت و یا نشستن پشت سر متهم یا پردن آنان به امکان نامعلوم و کلاً اقدام‌های خلاف قانون خودداری ورزند. به‌رغم صراحت اصل ۳۲ قانون اساسی و ماده ۲۴ آیین دادرسی مبنی بر اینکه بازجویی باید کتبی و با ذکر دلیل باشد و همچنین طبق ماده ۱۲۴ آیین دادرسی بدون داشتن دلایل کافی (نه لازم) نمی‌توان متهمی را احضار یا جلب کرد. مواردی مشاهده شده است که بیشتر اوقات به بازجویی شفاهی سری می‌پردازند و با وجود ممنوعیت پرسش خارج از موارد اتهامی، سئوالاتی بی‌ارتباط با اتهام مطرح شده است و اتهاماتی که دلایل آنها پیش از بازداشت تدارک نشده و دلایل را از خلال بازجویی‌های افراد یا هم‌پرونده‌ای‌های آنان فراهم کرده‌اند. استفاده از دستبند و پابند درباره مجرمان خطرناک از آن‌ان که آسیب رسانند به ماموران یا سایر زندانیان در مورد آنها وجود دارد، بلامانع و لازمه دفاع از حقوق و امنیت دیگران است اما استفاده از آن درباره زندانیانی که دارای عاثن و مزلت هستند و یا درباره زندانیان عقیدتی، سیاسی و مطبوعاتی که شایبه خطرناک بودن، فرار یا آسیب‌رسانی به دیگران درباره آنها وجود ندارد عقرونی و غیرمنطقی است. در رابطه با استفاده از چشم‌پند، دستبند و پابند از ۲۵ بازداشت‌شده و زندانی در یک سال سؤال شده و بررسی پاسخ‌ها نشان می‌دهد که در مورد تمام ۲۵ نمونه مورد بررسی چشم‌پند، در مورد ۲۰ نفر از آنها دستبند و در مورد ۸ نفر از آنها پابند به کار رفته است که عملی تحقیرآمیز و فاقد توجه است. رهاورد نهایی: استفاده از دستبند و پابند معلول کثرت زندانیان است. هنگامی که تعداد زیادی زندانی به دادگاه اعزام می‌شوند و لازم‌است حداقل دو مامور در معیت هر زندانی باشد، فقدان وسایل نقلیه کافی و تعداد نفراست کافی ماموران سبب می‌شود چند زندانی به همراه تعداد کمی مامور اعزام شوند که ناچار از کاربرد دستبند و پابند به منظور افزایش ضریب ایمنی و پیشگیری از فرار می‌گردد. راحل این است که با افزایش زندانیان، ماموران را افزایش دهم.

■ **نقض حقوق شهروندی در دوران بازداشت موقت**

در گزارشی که از سوی یک زندانی در سال ۸۴ خطاب به دیوان عالی کشور و افکار عمومی منتشر شد به شرح موارد نقض حقوق شهروندی در دوران بازداشت موقت اشاره شده است. گزارش مربوط به دیوان عالی کشور در سال ۸۴ در رسانه‌های عمومی انعکاس یافت. هر چند نمی‌توان این موارد را تعمیم داد اما در گزارش آقای عباسعلی علیزاده رئیس دادگستری پیشین تهران در تاریخ ۱۵ مرداد ۸۴ – که در مطبوعات منتشر شد – نمونه‌های دیگری ذکر شده که حاکی از تکرار این موارد است. آنچه در این گزارش آمده عبارت است از: بازجویی توسط قاضی قبل از تهیه اتهام که در نیمه شب‌ها تا از صبح ادامه می‌یافته است؛ ضرب و شتم در دوران بازداشت و انتقال به زندان؛ کاربرد چشم‌پند و دستبند؛ وادار نمودن به حرکت به صورت چهارپا دست و پا و به مانند خنجرانک از سلول تا اتاق بازجویی راه رفتن؛ کویدن مشت بر روی ناحیه پشت و وارد آوردن ضربات متعدد با مشت و لگد و آرنج و کویدن سربه دیوار؛ سر پا نگه داشتن، بی‌خوابی دادن، قرار دادن در معرض هوای سرد با لباس نازک، عدم اجازه برای استفاده از سرویس بهداشتی و حمام و ندادن لباس و غذای مناسب؛ کاربرد انواع تهدیدها و ارباب‌ها جهت اجبار به پذیرش اعمال غیرانگیزایی و تهدید به دستگیری اعضای خانواده؛ تهدید به اعدام؛ سلب حق دفاع و ممانعت از برخورداری از وکیل در دوران بازداشت موقت؛ نکات

یکشنبه ۲۱ خرداد ۱۳۸۵

گزارش خبری

کمیساریای عالی سازمان ملل خبر داد

کاهش پناهندگان و آوارگان

ترجمه: علی محمدی

UN:به گزارش سازمان ملل متحد در ۹ ژوئن ۲۰۰۶ تعداد آوارگان به پایین‌ترین حد خود در ۲۶ سال گذشته رسیده است لیکن تعداد کسانی که مجبور به نقل مکان اجباری در درون یک کشور شده‌اند افزایش یافته است. براساس این گزارش درحالی که تعداد پناهندگان از ۸/۴ میلیون نفر به ۱/۱ میلیون نفر در سال ۲۰۰۵ کاهش یافته است، تعداد مهاجرت‌های اجباری در درون کشورها از ۱/۳ میلیون نفر به ۲۱ میلیون نفر افزایش یافته است. به گفته «آنتونیو گوترز» کمیساریای عالی پناهندگان هنوز میلیون‌ها نفر داخل کشورشان مجبور به نقل مکان شده‌اند نظیر «دافور» اوگاندا و جمهوری دموکراتیک کنگو. اگرچه تاکنون به میلیون‌ها نفر از این آوارگان در لیبریا، روسیه و بالکان کمک شده است اما هنوز هم میلیون‌ها تن از آنان در مرزهای کشورشان سرگردان هستند که نیاز به کمک‌های بیشتری از ناحیه کمیساریا دارند. این کمیساریا که وظیفه اصلی اش حمایت از پناهندگانی است که از طریق مرزهای کشورشان فرار کرده‌اند، توانسته است نقش موثری را در مراقبت از آوارگان داخلی که تعداد آنها بین ۲۰ تا ۲۵ میلیون نفر بوده و تحت پوشش کنوانسیون ۱۹۵۱ پناهندگان هم قرار ندارند، بازی کند. بخش مثبت این گزارش اینجا است که تعداد پناهندگان جهان به پایین‌ترین حد خود از سال ۱۹۸۰ تا به امروز رسیده است و گروه‌های کوچک‌تری به کشورهای همسایه کوچ می‌کنند. به علاوه بیش از شش میلیون پناهنده توانسته‌اند از سال ۲۰۰۲ به این طرف به خانه‌هایشان برگردند. ۶/۶ میلیون نفری که کمیساریای عالی پناهندگان تاکنون به آنها کمک کرده است تنها ۳۲ درصد کل جمعیت آوارگان درون مرزی را دربرمی‌گیرد که نزدیک به نیمی از آنها را آوارگان افغان (۲/۹ میلیون نفر)، کلمبیایی (۲/۵ میلیون نفر)، عراقی (۱/۸ میلیون نفر)، سودانی (۱/۶ میلیون نفر) و سومالیایی (۸۳۹ هزار نفر) تشکیل می‌دهند. تمامی مناطق پنج‌گانه‌ای که تحت پوشش سازمان ملل قرار دارند کاهش آوارگان را گزارش کرده‌اند که بیشترین مقدار آن در مناطق غرب آفریقا، آسیای میانه، آسیای جنوب غربی، شمال آفریقا و خاورمیانه بوده است. به‌رغم فعالیت‌های گسترده‌ای در این مناطق صورت گرفته هنوز نزدیک به دوسوم آوارگان جهان دهه جنگ داخلی از آن کشور فرار کرده‌اند، حدود ۱۳۰ پناهنده سودانی از اردوگاه کاکوسا در کنسیا به‌کشور خود بازگشته‌اند. نماینده کمیساریای عالی پناهندگان در کنیا می‌گوید: «ما این کار را در دسامبر گذشته با بازگرداندن ۱۳۱ پناهنده آغاز کردیم و امیدواریم بتوانیم ۱۰ هزار پناهنده اردوگاه کاکوسا را تا پایان سال به کشور خود بازگردانیم.» کمیساریای عالی پناهندگان همچنین سازماندهی برای بازگرداندن داوطلبانه پناهندگان در کشورهای دیگری همچون جمهوری آفریقای مرکزی، جمهوری دموکراتیک کنگو، اوگاندا و اتیوپی را نیز آغاز کرده است. به غیر از این تعداد – که به کشورهای همسایه پناهنده شده‌اند– بیش از چهار میلیون سودانی نیز در داخل کشور خود مجبور به نقل مکان شده‌اند.

پیش به سوی نظام مهندسی مستقل (NGO) واقعی			
اتتلاف بزرگ تشکل های مهندسی			
اسامی نامزدهای عضویت در هیئت مدیره نظام مهندسی استان تهران			
معماری	کد	نقشه برداری	کد
سید محمد حسن حسقی	۱۰۲	سید رضا امامی	۶۰۲
غلامحسین پردلی	۱۰۸	تیرانیک	
عصن تقوی	۱۱۱	بهنام امینی	۷۰۱
اصغر ساعد سمیعی	۱۲۷	مکانیک	
بیژن کاموری مقدم	۱۴۱	محمدراد پیرزاده	۲۰۴
مهرداد هاشم‌زاده همایونی	۱۴۹	هادی محمدی	۲۲۲
نسر سزای		غلامرضا نوحی ارباطان	۲۲۳
احد رسولی	۲۰۳	بهنام عابدی ترکی	۲۱۴
عمران		برق	
عباس احمد آخوندی	۳۰۲	مهدی بیات مختاری	۵۰۱
سمود بزرگ‌زاده	۳۱۹	حسین سیحانی	۵۰۶
محمدعلی تهراتپان	۳۲۹		
مهدی سیاهی	۳۵۳		
عیدالمجید سجادی نائینی	۳۵۴		
شهرام سلماسی جاوید	۳۵۵		
محبوبه شرکاء	۳۵۸		
حمیدرضا فریدونی	۳۷۳		
بهرروز محمدی	۳۸۳		
تیمور میر محمدلو	۳۸۹		

شورای سیاست‌گذاری تشکل‌های مهندسی و

مجتمع تشکل‌های مهندسی و معماری، ساختمان ورشته‌های مرتبط

انجمن شرکت های ساختمانی، انجمن شرکت های تاسیسات و

تجهیزات صنعتی ایران، انجمن صنایع مدیران فنی و اجرایی، کلون مهندسان معمار دانشگاه

تهران، انجمن صنفی مهندسان مشاور معمار و شهرساز، کلون مهندسان فارغ التحصیل دانشگاه

عمران دانشگاه صنعتی امیرکبیر، کلون مهندسان معمار دانشگاه شهید بهشتی، کلون مهندسین

فارغ التحصیل دانشگاه فنی دانشگاه تبریز، کلون فارغ التحصیلان دانشگاه عمران دانشگاه علم و

صنعت ایران، جامعه مهندسان شهرساز، لنجمن صنفی مهندسان صنعت ساختمان و انجمن صنفی

شرکت های کنترل کیفیت ساختمان، جمعی از کانون دانشی آموختگان ایتالیا